

Kovács Géza:

Koinonia

/Közösség egymással az Úr Jézus Krisztusban/

Ige: „Növekedjünk fel szeretetben mindenestől Őhöz, aki a fej, a Krisztus. Az egész test pedig az Ő hatására egybeilleszkedve és összefogva, a különféle kapcsolatok segítségével és minden egyes rész saját adottságának megfelelően működve gondoskodik önmaga növekedéséről, hogy épüljön szeretetben" /Ef. 4:15-16/

Bevezetés

Jézus mindig az "egy" embert keresi, ragadja meg szeretete által és ad számára kegyelmet, felülről való életet és üdvösséget. Az "egy bárányért" otthagyja a 99-et, az "egy" elgurult drachmát kívánja megtalálni.

Az "egy" Zakeusért otthagyta a tömeget, vállalva azt is, hogy emiatt megbotránkoznak benne /Luk. 19:1-10/.

Az Őt szorongató tömegből az "egy", Őt hittel érintő asszonyt kereste - a tanítványok döbbenetére /Márk 5:25-34/.

A megtérés és az újjászületés kegyelmében minden ember **csak személyesen** részesülhet, ha hittel és igaz bűnbánatban behívja Jézus Krisztust a szívébe... Ez sohasem válik tömegmunkává, még akkor sem ha - mint az első pünkösdi napján 3.000-en - tehát sokan fogadják be életükbe Jézust.

Világos azonban a Szentírásból /és hitéletünk tapasztalatából is/, hogy aki egész szívvel megtért, azt a Szentlélek nemcsak újjászüli, hanem ugyanakkor bekereszteli Krisztus láthatatlan élő testébe, az Újszövetségi gyülekezetbe /I. Kor. 12:13/

Az is nyilvánvaló, hogy aki ebben a kegyelemben részesült az - a benne munkálkodó Szentlélek készítésére - azonnal keres magának egy olyan helyi gyülekezetet ahova beépül, vállalva annak közösségét, terhét, örömét és szolgálatát.

Isten terve és akarata, hogy az újjászületett hívő emberek közössége /gyülekezete/ olyan szeretetet árasztó meleg otthon legyen, ahol a beépült tagok örömben élnek együtt, növekednek, gyümölcsöznek és szolgálnak. Az ilyen evangéliumi gyülekezetben valósul meg Isten országa, amelyről Pál apostol azt írja: "nem evés, nem ivás, hanem igazság, békesség és Szentlélek által való öröm" /Róm. 14:17/

Jézus egyetlen parancsolata így hangzik: "Új parancsolatot adok néktek, hogy szeressétek egymást: ahogyan én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást! Arról fogja megtudni mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást" /Ján. 13:34-35/

A szeretet gyakorlása időigényes, áldozatot kíván. Akit szeretek, annak érdekel a sorsa, az örömei, a bánata, a fájdalmai és szívesen áldozom időt arra, hogy beszéljünk, az élet legkülönbözőbb területén segítségül legyünk egymásnak. Vagyis a meleg és tevékeny szeretetben élő közösségben megvalósul az apostoli ige: "ha szenved az egyik tag, vele együtt szenved valamennyi, ha dicsőségben

részesül az egyik tag, vele együtt örül valamennyi" /I. Kor. 12:26/. Azonban időben korlátolt lehetőségeink vannak, így az ilyen szoros közösség nem valósulhat meg több száz fős közösségben. A tapasztalat azt mutatja, hogy maximálisan 15-20 ember között tartható fenn olyan ideálisan meleg szeretetközösség, ahol a közösség tagjai ismerik egymás gondjait, harcait, örömeit és képesek is ápolni, hordozni, segíteni egymást, elsősorban lelkieken, de - ha kell - földi, fizikai problémákban is.

Minden evangéliumi gyülekezet természetes törekvése, sőt Istentől való parancsa, hogy növekedjen. A gyülekezet létszámbeli növekedése pedig az öröm, a hálaadás mellett azt is eredményezi, hogy a gyülekezet elveszti a szoros közösségi, és a szeretetben való közvetlenségnek a jó ízét, vonzó melegségét. 3-400 tagú gyülekezetben - noha valamennyien újjászületett hívő emberek - már azt tapasztaljuk, hogy egy-egy tag a gyülekezet nagy részének a nevét sem tudja, nemhogy a gondját, örömét tudná megosztani. Isten akarata - az Ige parancsa és a mi lelki igényünk is pedig az, hogy egymás terhét hordozva, töltsük be Krisztus új parancsolatát /Gal. 6:2/

Ez a tanulmány - melynek a "Koinonia" címet adtam - arra kíván rámutatni és szeretne segítségül szolgálni, hogy miként valósulhat meg kis és nagy gyülekezetben Istennek az akarata: az újjászületett hívő emberek szoros és építő közössége egymással. Az a kívánságom és imám, hogy aki áttanulmányozza ezt a vázlatszerű jegyzetet, határozott ösztönzést nyerjen - az Ige és a Szentlélek hatására - az eleven és gyümölcsöző kis közösségek létrehozására és gyakorlására.

I. A koinonia meghatározása

1. A szó jelentése

A görög szó jelentése: "közösség". Mégpedig szoros és szerves közösség emberek között. Egymást ismerő, szeretetben fogant, egymástól függő és egymást segítő, építő közösség.

Az Újszövetség a koinónia alatt olyan - emberekből alakult - közösséget jelöl, amely nem emberi szervezkedés eredményeként jött létre, tehát nem organizáció, hanem organizmus. /élő szervezet/

Az emberi szervezeteket egy közös ügy, közös érdek, azonos elv, cél, vagy közös kedvtelés érdekében, emberek elhatározása alapján hozzák létre /Pl. "Természetbarátok köre", "Partizánszövetség", "Szabadkőműves páholy", MDF, SZDSZ, stb./

A koinonia olyan közösség, melyet Isten terve alapján, Krisztus váltságára építve, a Szentlélek hoz létre a megtért és újjászületett hívő emberek között, miután beépítette őket Krisztus testébe, az Újszövetségi Gyülekezetbe.

2. A koinonia néhány előfordulási helye a bibliában:

1. Kor. 1:9. "... elhívott titeket az Ő Fiával, Jézus Krisztussal való közösségre": Isten elhívásának a célja a Krisztussal való "közösség" /koinonia/

2. Kor. 8:4 "Szentek iránti adakozás" - vagyis közösségvállalás a szükség idején.

1. Kor. 10:16 "Az áldás pohara nem a Krisztus vérével való közösségünk-e" - Az Úrvacsorában a Krisztussal való egyesülésünket éljük át /koinónia/

2. Kor 13:13, Fil. 2:1 "a Szentlélek közössége". "közösség" a Szentlélekben. - A koinónia itt a Szentlélekkel való tudatos közösség- vállalást jelenti.

1. Ján. 1:3 "Közösségetek legyen velünk - a mi közösségünk pedig az Atyával és az Ő Fiával" - Amilyen közösségünk van Istennel, ugyanolyan legyen egymással, Isten gyermekeivel.

1. Ján 1: 6-7 "Ha azt mondjuk, hogy közösségünk van Vele és a sötétségben járunk, akkor hazudunk". "Ha pedig a világosságban járunk, ...

akkor közösségünk van egymással" Tehát csak megtisztult szívvel és étellel lehet közösségünk Istennel... Az Istennel való közösségből pedig következik az egymással való közösségünk is!

3. A koinonia - néhány jellemző vonása

/1./ Ennek a közösségnek a tagjai először valamennyien Jézus Krisztussal kerültek személyes közösségbe. (1. Kor. 1:9, 3:11)

/2./ A Krisztusban új életet nyert embereket a Szentlélek beépíti, "bekeresteli" /"Szentlélekkereszttség"/, beleszüli /"Újjászületés"/ Isten családjába /Ef. 2:18-19, 1Kor 12:13/

Ennek jele, hogy az újjászületett ember azonnal érezkeli, hogy ő Istenhez tartozik /Gal. 4:6, Róm. 8:15-16/ és, hogy Isten gyermekeivel /vagyis az újjászületett hívő emberekkel/ különleges és szerves közösségbe került. - Mindezt - minden külön akarat elhatározás nélkül Isten végzi el /ill. végezte el/ az újjászületett emberben a Szentlélek által /Ef. 2:18-19 = "nem vagytok", "felépültetek"/

/3/ A Jézus Krisztusban egymásra talált emberek közössége elsősorban lelki és szeretetközösség, de kiterjed az élet minden területére is. Megmutatkozik abban, hogy:

a. Nem közömbös a másik testvér öröme, baja, sikere, kudarca, bukása, győzelme, gondjai, életprogramja iránt. - Figyeli, érdekli, magáénak vállalja

b. Nem zárkózik el a maga bajaival, sebeivel, örömeivel, elesésével, vagy győzelmével, hanem kész megosztani azokat testvéreivel.

c. A Krisztusban megvalósuló, Szentlélek által épített közösségben megszűnik az ilyen, hogy: "magánügy", "az én magánéletem", "semmi közöd hozzá" stb... Ugyanakkor ebben a közösségben nincs helye a szeretetlen ítélkezésnek sem, hanem egymás intése, hordozása, segítése a természetes /1 Kor. 12:26, Mt. 7:1-5, Gal. 6:2/

/4/ Mint láttuk a Krisztussal és az egymással való közösségbe a Szentlélek épít be, Ő áraszt szeretetet szívünkbe egymás iránt. /Róm. 5:5/ A közösségben való élet, abban növekedni és azt gyakorlatban is megélni azonban tudatos engedelmesség által lehetséges. Az újjászületésben nyert közösség Krisztussal és az övéivel tehát egy lehetőség, amelyet az Igében elmélyülve,

Krisztus alázatát és szelídségét naponként tanulva, tudatos és engedelmes odaszánással a hívő embernek kell megvalósítania /Mt. 11:28-29, Róm. 12:2, Kol. 3:3-11 stb/

4. Elidegenedés helyett Krisztus szeretetében

A XX. század végén egyre erősödő jelenség az elidegenedés. A sok évszázados kis falusi közösségek - ahol régen az emberek többsége élt - felbomlottak. A faluban mindenki ismerte egymást és jól - rosszul, de megosztották sorsukat, bajukat, örömeiket és bánatukat az emberek.

Az urbanizációval, a nagy tömbházakba kerülő családok gyökértelessé váltak. Gyakori, hogy egy lépcsőházban egymás melletti lakásban élők csak a névtábláról tudják egymás nevét. Évekig egymás mellett élnek anélkül, hogy egyszer elbeszélgettek volna, vagy meglátogatták volna egymást. Semmi köztük egymáshoz. Az elidegenedés tünete volt az az újsághír, hogy Budapesten a nyílt utcán 2 ifjú vagány agyonütött egy embert anélkül, hogy valaki beavatkozott volna, vagy legalább a rendőrség felé jelentették volna az esetet.

Az elidegenedés következménye, hogy egyre több a magányosságra jutott ember. A magányosság nemcsak az egyedül élőket fenyegeti. Sajnos az ilyenek száma is egyre növekszik. Magányos lehet azonban az is, aki egyébként családban, munkahelyen, vagy iskolában, vagyis emberi közösségben él. Mégis magányosan. Magányosan, mert sérült, megterhelődött, csalódott és ennek nyomán "lehúzta a rolót" minden ember felé, bezárkózott. Gyakran előfordul, hogy a növekvő lelki terhek és feszültségek kibírhatatlanul nehéz súllyal nehezdednek a lelkileg bezárkózott, minden baját és nyomorúságát egyedül hordozó ember személyiségére és robbanás, összeroppanás, szélsőséges esetben (országunkban elég gyakran) öngyilkosság lesz belőle. Jobb esetben "csak" depressziós állapot. Az orvos nyugtatókat rendel, amelyek azonban csak bénultságot és nem gyógyulást eredményeznek.

Az elidegenedés, mint valami modern szellemi és ragályos betegség a hívők gyülekezeteibe is betört. Köztünk is egyre több az elmagányosodó ember. Gyakori, hogy a 100 tagnál nagyobb létszámú gyülekezetben már a nevet sem ismerjük egymásnak. Még kevésbé a gondjait, a harcait, az örömeit, tehát magát az embert. De a jóval kisebb, - 20-30 tagú - gyülekezetben is tapasztalható, hogy csak felszínes ismerete van egymásról a hitben élő, együtt éneklő, együtt imádkozó és Igét hallgató hívőknek. Mert a lelki problémáikat, az Igében nyert üzeneteket, fájdalmaikat és örömeiket nem osztják meg egymással. Beszélgetéseik csak a fölszint, az aktuális gazdasági, evilági, esetleg családi problémákat érintik. Így aztán az istentiszteleteken való találkozások, az esetleg hangosan elmondott imádságok is formálissá válnak.

A hívő embernek magányosságában is nagy kiváltsága és kegyelmi ajándéka, hogy hit által Istenhez menekülhet és Jézus Krisztussal szoros közösséget ápolhat. Ámde a Krisztussal való közösség elkötelez arra, hogy az egymással való közösséget is építsük és ápoljuk. Isten szeretete - ha megragadott és betöltött - arra készlet, sőt kényszerít, hogy egymással is szoros szeretet-közösségben éljünk. Lehetetlen tartósan Istennel szoros közösségben maradni úgy, hogy ugyanakkor emberektől pedig elzárkózik valaki. "Mert aki nem szereti a testvérét, akit lát, nem szeretheti Istent, akit nem lát" - mondja az Ige (1. Ján. 4:20/b). Vagyis az egymástól való elidegenedés a gyülekezeten belül, kikerülhetetlenül magával hozza az Istentől való elszakadást is. Jézus új parancsolata is azt adja elénk, hogy egymást szeressük /Ján 13:34/ Krisztus szeretete pedig mindenképpen arra kötelez, hogy ne csak felszínes érdeklődésünk legyen egymás iránt, hanem legyen közösségünk egymással.

A 133. Zsoltárban így kiált fel a zsoltáríró: "Ó mily szép, mily gyönyörűséges, ha a testvérek egyetértésben élnek!" Aztán így folytatja: "Csak oda küld az Úr áldást és életet mindenkor". Íme a magyarázata, hogy miért nincs áldás és élet-áradás sok gyülekezet tevékenységén.

Fel kell számolnunk mindenféle szeretetlenséget, ítélezéseket, egymás iránt tanúsított közömbösséget és Jézus Krisztusban, az Ő szeretetében meg kell találnunk egymást, az egymással való szoros közösséget. Csak erről ismerheti meg a világ, hogy Krisztus tanítványai vagyunk. Lelki megújulást, az evangélium győzelmét csak úgy remélhetjük, ha a meglévő gyülekezetek tagjai egymással való jó közösségben a szeretet melegét sugározzák azok felé, akik Istent és lelkük békéjét keresve közénk jönnek.

5. A szoros testvéri közösség Isten akarata és parancsa

Jézus azt kéri az Atyától, hogy az övéi - a megtért és újjászületett emberek - olyan szoros egységben éljenek egymással, amint Ő az Atyával: "Én öbennük és te énbennem: hogy tökéletesen eggyé legyenek - hogy megismerje a világ, hogy te küldtél engem" /Ján 17:23/ - kéri Jézus az Atyától.

Pál apostol élő organizmushoz - egy élő testhez hasonlítja a hívők közösségét, amely testben Krisztus a fő és a test tagjai mind az ő irányítása alatt, de egymással is szoros együttműködésben élnek. Ebben az élő organizmusba nem lehet csak emberi elhatározásból beépülni, hanem a halálból életre kelt - tehát megtért - személyeket a Szentlélek építi bele /I. Kor. 12:13-27/

E szövegből fontos kiemelni a következőket: "Isten rendezte el a tagokat a testben, egyenként mindegyiket, ahogyan akarta" /18/. Isten részéről tehát

minden élő tagnak kijelölt helye és funkciója van. Lényeges, hogy ezt a helyet megtaláljuk, elfogadjuk és betöltsük. A másik: "Kölcsönösen gondoskodjanak egymásról a tagok" /25/b/. A Róm. 15:2-3-ban így ír ugyanerről az apostol: "Mindegyikünk a felebarátjának kedvezen, mégpedig annak javára, épülésére. Hiszen Krisztus sem magának kedvezett."

Isten akarata, hogy a Krisztus testébe, a gyülekezetbe beépült emberek a Krisztustól nyert új élet és önzetlen szeretet által arra adjuk magunkat, hogy a test többi tagjának épülésére, öröme, vigasztalására, segítésére éljünk és tevékenykedjünk. Vagyis forduljunk el a csak magunkkal - esetleg családdal - törődő önző életgyakorlattól és valósuljon meg köztünk Jézus Krisztus "új" parancsolata: "ahogyan én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást. Arról fogja megtudni mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást" /Ján. 13:34-35/. Az ebben a csodálatos, hogy ez a krisztusi életforma hatalmas mértékű meggazdagodáshoz vezet. Az önző ember elzárt, magányos élethelyzetbe jut még ha földi sikerek folytán arany hegyének tetején ülne is. A Krisztus szeretetében testvéri közösségben élő hívő ember viszont, sokaknak szeretetét, segítségét, ha kell vigasztalását élvezi napról-napra, mivel ő is ugyanezt nyújtja másoknak.

6. Jézus példája

Az egymással való szoros közösség fontosságára nézve és annak a módjára is Jézus tanulságos példát mutat nekünk. A 12 tanítvány tulajdonképpen egy jól átfogható kis csoport közössége volt. Szoros és mindenre kiterjedő közösségben éltek egymással. Volt egy lazább, szélesebb körű, tanítványi csapat is, a 72 tanítvány /Luk. 10:1/. Úgy tűnik ezek hittek benne, gyakran hallgatták és elkötelezték magukat követésére, de nem jártak állandóan vele. A Jézus körüli emberek szélső rétege az őt alkalmilag hallgató sokaság volt. Ebben a vegyes összetételű "gyülekezetben" ott voltak a tanítványai is, de az ellenségei is.

Figyelemre méltó, hogy Jézus a 12 főből álló tanítványi csoportból is kiválasztott hármat, akikkel a többiekénél is szorosabb közösséget ápolt. Csak őket vitte a megdicsőülés hegyére és hármukat kérte imatársul a Gecsemáné kerti gyötrődésekor /Luk. 9:2, 14:33/ Péter, Jakab és János volt ez a legbizalmasabb kis kör, melyre Jézus támaszkodott. Az egészséges lelki fejlődés és a szolgálatokban való eredményes együttműködés tehát - Jézus példája szerint is - megkívánja, hogy a nagyobb, gyakran heterogén gyülekezetben belül legyen olyan szűkebb-körű csoport, amellyel szoros és bizalmasabb közösséget lehet kialakítani.

7. Igei felhívások az egymással való közösségre

Mt 18:15-17 ".....egymást inteni"

- Ján. 13:34-35 ".....egymást szeressétek"
 Róm. 12:10 "Egymás iránt gyöngédek, tiszteletadásban egymást megelőzők legyetek"
 Róm. 14:19 "Azokra törekedjünk, amelyek egymás építést szolgálják"
 Róm. 15:7 "Fogadjátok be egymást"
 Róm. 15:14 "... egymást tudjátok tanítani.."
 Róm. 16:16 "Köszöntsétek egymást szent csókkal."
 I. Kor. 12:25 "Kölcsönösen gondoskodjanak egymásról a tagok"
 I. Kor. 16:20 "Köszöntsétek egymást szent csókkal"
 Gal. 6:2 "Egymás terhét hordozzátok"
 Ef. 4:32 "Legyetek egymáshoz jóságosak, irgalmasak, bocsássatok meg egymásnak"
 Kol. 3:13 "Viseljétek el egymást"
 I. Tess. 4:18 "Vigasztaljátok egymást"
 I. Tess. 5:11 "Vigasztaljátok egymást ... építse egyik a másikat"
 Zsid. 10:24 "Ügyeljünk egymásra"
 Jak. 5:16 "Valljátok meg bűneiteket egymásnak..."
 I. Pét. 5:14 "Köszöntsétek egymást a szeretet csókjával"

II. Koinonia a keresztyénség történelmében

1. Az őskeresztyén gyülekezetek példája

Az első keresztyén gyülekezet tagjai "foglatatosak voltak az apostolok tudományában, a közösségben, a kenyér megtörésében és a könyörgésben" /Csel. 2:42/. Ezek közül a legtöbb mai gyülekezetben "a közösségben való foglatosság" ismeretlen, vagy csak nagyon felszínes emberi kapcsolattá silányult. Hogyan valósították ezt meg a Jeruzsálemi gyülekezetben? Úgy, hogy a megtértek nagy templomi gyülekezetén belül, kis házi közösségekben éltek. A Cselekedetek 2:46-ból kitűnik, hogy a templomban jöttek össze Istent dicsőíteni, az apostolok tanítását meghallgatni, házanként - vagyis kis közösségekben - pedig a kenyeret megtörni /úrvacsorázni/. A Csel. 5:42-ből pedig az világos, hogy - ebben az üldözések előtti időben - amikor még a templomot is szabadon használhatták, rendszeressé vált a tömeges együttlét a templomban, de vele párhuzamosan "házanként" kis csoportos közösségekben is: "Nem szüntek meg tanítani és hirdetni Krisztus Jézust a templomban és

házanként" - írja a Cselekedetek könyve.

Az I. szd. második felétől a kibontakozó keresztyén misszió - hatékonyágának e legerőteljesebb 100-150 évében - kis házi közösségekben, ill. gyülekezetekben élt és munkálkodott.

Igék: Csel. 16:15 Lídia házában találtak otthont a testvérek

Róm. 16:5, 14, 15 /Rómában lévő házi gyülekezetek/

I. Kor. 16:19 "Akvilla és Priscilla, a házuknál levő gyülekezettel...."

Kol. 4:15 "Nimfást és a gyülekezetet, mely az ő házuknál van"

Filem. 1:2 "a te házában való gyülekezetnek"

stb.

Nyilvánvaló, hogy a külső körülmények - templomok és nagy összejövetelei helységek hiánya - is indokolták, hogy a keresztyén gyülekezetek házaknál, kis közösségekben éltek. Mégis nagyon tanulságos, hogy a III. - IV. szd.-tól kezdve - amint megépültek a nagy templomok, bazilikák és lassan megszűntek a meleg kis közösségek - a keresztyénség szellemi ereje és hatékonysága is erőteljesen megcsappant.

2. Kis közösségek a keresztyénség 2000 éves történelmében

A IV. sz. elején - Nagy Konstantin római császár intézkedése folytán - a keresztyénség államvallássá lett. Előállt az a helyzet, hogy egyrészt tovább folytatódott - sőt a szabadság lehetőségeivel élve - megerősödött az evangéliumi missziós tevékenység, másrészt azonban - ezzel párhuzamosan - hatóságilag kötelezték az embereket templomok építésére, az Egyház anyagi támogatására és erős nyomást gyakoroltak a keresztyén vallás felvételére, a keresztyén vallási szertartások gyakorlására. Így természetes, hogy az ilyenformán keresztyénné lett tömegek vallásosságának nem sok köze volt az élő hithez, a megtéréshez és az újjászületéshez. /Ez volt a jellemző a Szent István király idején "keresztyén hitre tért" Magyarországon is/

Mindig voltak azonban olyanok, akiket Isten szava és szeretete komoly és személyes megtérésre vezetett. Ezeknek a krisztusi életükből fakadó természetes igényük volt, hogy egymással is szeretetközösségben éljenek. Sajnos azonban ez a törekvésük leginkább összeütközésbe került a külső egységre féltékenyen örökös hivatalos egyházi vezetéssel. Így jöttek létre már a III. századtól kezdve az Egyházból kivált, vagy kiközösített - a szeretetközösség és a fegyelmezett gyülekezeti élet gyakorlatához ragaszkodó irányzatok, melyeknek aztán a IV - V. századtól kezdve az állammal összefonódó hivatalos Egyház részéről folyamatosan kemény és véres üldöztetésben volt részük. Ilyenek voltak a Donatisták, Montanisták, Paulicianusok, Bogumilok, Petrobruziánusok, Waldensek stb. Megjegyzendő, hogy ezek között előfordult olyan tévtanítás, betegesen rajongó irányzat, mellyel nem lehet egyetérteni /pl.

Montanisták/. De rájuk is igaz, hogy a Krisztusban megvalósuló szoros közösség igénye hozta őket létre. Hasonló lelki igények hozták létre - az Egyházon belül a különféle szerzetesrendeket, vagy a misztikus irányzatot is. Ez utóbbinak egyik legjelesebb képviselője volt Kempis Tamás, a "Krisztus követése" c. nagyon elterjedt mű szerzője.

A reformáció korában a személyes megtérés bibliai követelményét és a megtértek gyülekezetében az egymással való szoros közösség gyakorlatát az anabaptisták képviselték. Később a nagy reformált egyházakban is jelentkezett ez az igény. Az ortodoxiába, majd a racionalizmusba hidegült protestáns egyházakban születtek olyan mozgalmak, melyek a személyes megtérésre és a megtértek egymással való közösségének kiépítésére tették a hangsúlyt. Angliában a XVI. sz. végétől a puritánok, a kontinensen pedig a XVII. sz.-tól a pietisták irányzata képviselte ezt az evangéliumi igazságot. Ragaszkodtak ugyan az egyházukhoz, de külön kis közösségeket hoztak létre, leginkább házaknál, vagy - ha a lelkész támogatta őket - a templomokban is. Ezekben a kis közösségekben tanulmányozták a bibliát, imaközösséget gyakoroltak és testvéri szeretetben építették egymást, vállalták egymás terhét és örömét.

Ilyen közösségeket hozott létre pl. - a múlt század végétől - Magyarországon a "Bethánia egyesület". Az egyesületbe csak megtért emberek épülhettek be, akik vállalták az egyesület puritán - a világtól elkülönült - egymással szoros és fegyelmezett szeretetközösségét... Általában ragaszkodtak addigi egyházukhoz - annak "kovászaik" kívántak lenni.

Ezeknek a pietista jellegű házi közösségeknek hazánkban nagy szerepük volt a baptista közösség létrejöttében. Több helyen - különösen ahol az egyházuk vezetése rossz szemmel nézte működésüket - ezek a pietista közösségek - felismerve a bemenítés bibliai igazságát és biblikus független gyülekezetek szükségességét - a baptista gyülekezetek alapítói és erősségei lettek. /Pl. Nagyszalontán, Békésen, Hajdúböszörményben a múlt század végén, de még 1959-ben is Kosdon/

3. Kis közösségek a jelenben

A baptista gyülekezetekben országunkban az első évtizedekben természetesnek tartották és igényelték is a szoros közösséget egymással. A gyülekezetek aránylag kis létszáma lehetővé is tette, hogy az összejöveteleiken ne csak igehirdetést hallgassanak, meg énekeljenek, hanem kötetlen bizonyágtevő felszólalásokban megosszák egymással örömeiket, terheiket és úgy forrjanak össze buzgó imaközösségben. A szeretetnek és a világosságnak ez a légköre nagyon vonzó volt a békét és lelki nyugalmat kereső emberek számára. Sok helyen - ha nem is szervezeten - de gyakorolták a háznál, a hívő családok otthonában tartott összejöveteleket is.

Később a második, meg a harmadik nemzedék gyülekezeteiben a bizonyágtevéseket, imakéréseket, versmondások, kis prédikációk, az "írott énekeket" jól előkészített ének és zeneszámok előadása váltotta fel. Különösen a nagyobb gyülekezetekben a lelki közösségben való gyakorlás helyett szép és jól előkészített műsoros alkalmak lettek. Azt mondhatjuk, hogy mindez a természetes fejlődéssel járt. A hiba csak az, hogy amilyen mértékben elmaradt a szívek őszinte megnyílása egymás felé, ugyanolyan mértékben elindult az eltávolodás, elidegenedés egymástól, a hirdetett tiszta evangélium pedig a meghidegült légkörben megerőtlenült... Kérlelhetetlen igazságként kell tapasztalnunk, hogy ahol nincs Krisztus szeretetében megvalósult és gyakorolt valódi közösség a testvérek, a gyülekezet tagjai között, ott a gyülekezet természetlenné válik, nincs növekedés, csak elvéve akadnak megtérések és újjászületések. A jól megszervezett - műsoros kulturprogramnak is mondható - istentiszteleti rend kialakulása hazai gyülekezeteinkben a 30-as, 40-es években kezdődött el, az elmúlt 40 év során pedig, mint egyetlen "helyes" gyakorlat a gyülekezetek istentiszteleteinek "jórendjévé" szilárdult. A megszokás pedig törvénnyé szenteli a kialakult rendet és azt már nem könnyű megváltoztatni.

Egy területen maradt meg gyülekezeteinkben a kis csoportos közösség: a gyermekek között. /Már amelyik gyülekezetben vannak annyian, hogy több csoportban foglalkoznak velük/. Néhány év óta - mint 40 év előtt - ismét vasárnapi iskolának nevezzük a gyermekekkel való foglalkozást. A vasárnapi iskola a magyarországi baptista közösségünkben kezdettől csak a gyermekekkel való foglalkozást jelentette.

Amikor a Teológián tanultam /1946-49/ Dr. Tresánszki Vilmos külön tantárgyként tanított a Vasárnapi iskoláról. Ott azt tanultuk, hogy az egész gyülekezet minden tagja legyen vasárnapi iskolás - vagyis "iskolai osztályokban" ill. kis csoportokban tanulmányozza a megadott bibliai szöveget. Szép elmélet volt ez, de nem láttam hazánkban akkor olyan gyülekezetet ahol ezt a gyakorlatban is megvalósították volna. (Néhány gyülekezetről tudok, ahol az érdeklődőknek felnőtt csoportot is létrehozta)

Az 1970-es években Angliából voltak baptista vendégeink (Budafokon). Ők mondták el, hogy gyülekezetük nagy megújulásra jutott és gyors növekedésben van. Előadták, hogy néhány évvel azelőtt megszüntették az imaházukban a hétköznapi összejöveteleket és a testvérek - lakhelyük szerint csoportosítva - egy-egy családnál jönnek össze - hetenként egyszer -. Igét tanulmányozni, beszélgetni és imádkozni. Ide aztán a szomszédokat és a barátjukat is elhívják. A bátor változtatásnak nem remélt győzelmes eredménye lett. Megismerték egymást, szoros közösségre jutottak egymással és a meghívott vendégekben pedig meglepően hamar áttört a kis közösségekből feléjük kisugárzó krisztusi szeretet ereje és megtértek.

1970-ben néhány hónapot Amerikában és Kanadában töltöttem. Leginkább magyarok között és magyar gyülekezetekben. Tanulságos, hogy a magyar

gyülekezetek jórészt megtartották a hazulról vitt szokásokat és gyakorlatot a vasárnapi iskolát illetően is. Néhány angol nyelvű gyülekezetbe is ellátogattam. Így Torontóban egy Evangéliumi Baptista Gyülekezetben is jártam. Itt a 3-400 tagú gyülekezet apraja, nagyja minden vasárnap a maga kis csoportjába érkezik. 15 kistermük volt az imaház mellett. A csecsemőket is átveszik gondozásra, hogy a szülők nyugodtan legyenek csoportjukban.

1986-ban még több tapasztalatot gyűjtöttem a gyors növekedést eredményező kis csoportos és evangéliumi munkamódszerről. A "Független Baptista Gyülekezetek Szövetsége a Világ Evangelizálásáért" nevű szervezet hívott meg bennünket. Evangelizációs módszerük legfőbb jellemzője a "gyülekezetplántálás", vagyis új gyülekezetek létrehozása. Ennek több módja is van. Én most csak arról szólok, amelyik a kis-csoportos közösséggel kapcsolatos.

Ők is házaknál lakhely szerinti kis csoportos közösségeket hoznak létre. Azonban azzal a tudatos törekvéssel és távlati céllal, hogy a házi közösség növekedjen és az anyagyülekezet lelki, személyi és anyagi támogatásával mielőbb önálló gyülekezetté váljon. Emlékezetem szerint ott Csery Hill környékén mintegy 2 évtized alatt 9 új /néhány már több száz tagú/gyülekezet jött létre ezzel a missziós módszerrel.

Mindezek a hatások és tapasztalatok győztek meg arról, hogy most a XX. század végén is van olyan bibliai út, amelyen járva régi, terméketlenné vált és néha halált árasztó gyülekezetünk is megelevenedhet és az Ige kardját ismét jó eredménnyel forgathatja. Ez az út pedig, hogy találjuk meg és fogadjuk be egymást ismét szeretetben, olvassza fel bennünk és köztünk az elhidegülés jegét az első szeretetnek vagyis Krisztus szeretetének a tüze.

II. Kiscsoportos közösségek a Gyülekezetben

A kiscsoportos közösségeket a gyülekezetben élő hívők hozzák létre: 2-3 főtől - 15-20 főig egy-egy csoportban.

1. Amire vigyázni kell

/1/ A kiscsoport nem arra szolgál, hogy megossa a gyülekezetet. Ez a veszély a "testi" fokon rekedt hívőket fenyegeti /I. Kor. 3:1-7/. Ugyanakkor a kiscsoportos alkalmak éppen azt munkálják, hogy "lelkiekké" növekedjünk.

A gyülekezet megosztása teljességgel kivédhető, ha

a./ a csoportvezetők rendszeresen találkoznak, megbeszélik a közös célokat, az Igét és imaközösséget tartanak.

b./ a csoportok közös igei és ima- program szerint vannak együtt, melyet a lelkipásztor, vagy erre megkért munkatársa állít össze.

c./ a kiscsoportos alkalmon legyen rendszeresen téma és imatárgy a gyülekezet, a gyülekezet missziós programja és a gyülekezetben való szolgálat.

/2/ A kiscsoport ne legyen teológiai vitafórum

Inkább az Ige üzenetét igyekezzenek megérteni és kimélyíteni. A csoportvezető feladata és felelőssége, hogy ha mégis éles értelmezési, vagy teológiai jellegű ellentét, ill. vita jönne elő, bölcsen leállítsa, a problémát más gyülekezeti fórum felé irányítsa (lelkipásztor, vezetőség)

/3/ A kiscsoportos együttléten ne "kiselőadás" hangozzon el.

Ez leginkább egy-egy csoportvezető, vagy bőbeszédű testvér kísértése ... A csoport vezetői és tagjai alázatosan, bölcsen, de "szereljék le" az ilyen törekvéseket.

/4/ A kiscsoportos együttlét ne tolódjon el se az igeközösség, se az imaközösség kárára. Vagyis az Igeről való beszélgetés ne vegye el az időt az imádkozástól - se fordítva. A szükség szerinti egészséges egyensúly fenntartása a fontos.

/5/ A háznál tartott kiscsoportos együttlét ne váljon vendégeskedéssé ... Ennek nagy a veszélye és egészen megronthatja az együttlét lelki jellegét és igazi célját. Ugyanakkor valamilyen szerény vendéglátás /pl. tea (üditő) és teasütemény/ közvetlenebbé és melegebbé teszi az alkalmat. Legjobb, ha a csoport tagjai megállapodnak egy szerény, az együttlét lelki jellegét nem zavaró vendéglátásban, amelynek a betartását komolyan veszik.

/6/ A kiscsoportos együttlét nem helyettesíti a gyülekezetet. Előfordulhat, hogy valaki (különösen háznál) alkalmanként, vagy külső látogató eleinte csak a kiscsoportos alkalmon vesz részt. A kiscsoport célja a gyülekezet erősítése és építése. A csoport tagjait - régieket és újakat - arra kell ösztönözni és nevelni, hogy legyenek a gyülekezetnek élő tagjai, látogassák rendszeresen a gyülekezet közös alkalmait is.

2. Milyen eredménye remélhető a kiscsoportos foglalkozásnak?

/1/ Az Ige, az igei összefüggések és az Ige üzenetének mélyebb megértése és emlékezetben tartása. Kimutatták, hogy legalább tízszer annyi marad meg emlékezetünkben abból, amiről beszélgettünk, mint amit csak passzív hallgatóként meghallgattunk.

/2/ Az Ige aktív tanulmányozása által tanítványokká lehetünk. /Mt. 28:19-20 Tanítvány az, aki nemcsak meghallgatja, hanem tanulmányozza is az Igét, hogy értse és munkálkodjon benne.

/3/ Az Igéről való beszélgetés készséget fejleszt ki bennünk arra, hogy emberekkel beszélgetni tudjunk Istenről, Jézus Krisztusról, az Igéről.

/4/ A kis csoportba meghívott kívülvaló sokkal hamarabb "feloldódik", megnyílik, mint a gyülekezetben. Így lehetőség nyílik arra, hogy Jézus Krisztus befogadásához, vagyis döntéshez segítsük.

/5/ A kics csoport tagjai megismerik egymás örömeit, problémáit, harcait, az egyező és eltérő szemléletüket. Mőd nyílik arra, hogy tanuljanak egymástól, igazodjanak egymáshoz, vállalják egymást szeretetben és a Krisztusban egygyé legyenek. Természetessé válik, hogy segítsék egymást a bajokban, betegségben, lelki válságban. Munkálják, hogy a csoport tagjai közül senki el ne szakadjon Krisztustól és a gyülekezettől, kísértésében, elesésében mellé állnak annak, aki rászorul.

/6/ A csoportban kialakul a szoros és élő imaközösség. Nem formális, hanem szívből, hitből és egy akarattal a Lélek által ihletett imák, amelyekről azt jelenti ki Jézus, hogy meghallgatásra találunk /Mt. 18:19-20/

/7/ A csoport tagjainak egymással való közössége - ha egészségesen fejlődik - a hétköznapi gondjaira és feladataira is kiterjednek. Egymás segítése pl. építkezésben, gyermekekre való vigyázásban, kerti munkában stb. Közös kirándulások, üdülés stb. szervezése.

/8/ A csoport a Szentlélek irányítása alatt szolgáló csoporttá válik. Nemcsak egymás felé, hanem együtt a gyülekezetben és sok más területen /pl. misszióút más gyülekezetbe, beteg-látogatás, börtönmisszió, deviáns-misszió, stb/

3. Csoportok szervezése a gyülekezetben

Minden gyülekezetben a lelki megelevenedés eszközei a kics csoportok, ha azokat a Szentlélekre hallgatva a megjelölt célokért hozzuk létre és ezzel a vágyal, odaszánással veszünk részt benne. A kis szórvány gyülekezetekben - ahol az egész gyülekezet egy kis csoport - éppúgy szükség van rá, mint a nagyobb gyülekezetekben, ahol esetleg több csoport kialakítására van lehetőség. A csoportban ugyanis nem egy igehirdető beszél és a többiek hallgatnak, hanem az Igéről és a lelki problémáinkról beszélgetünk, majd látásainkat, gondjainkat megosztva forrunk össze imaközösségbe és válunk

szolgáló közösséggé.

A csoport alkalmait lehet tartani az imaházban - ha vannak megfelelő helységek - az istentisztelet előtt, vagy után. Lehet a témája azonos az istentiszteleti témával, de lehet teljesen más. Még jobb ha a csoportos alkalmakat házaknál tartjuk /mint az első keresztyének/, mert ott közvetlenebbek, oldottabbak szoktunk lenni, és a szomszédokat is könnyebb elhívni.

Fontos, hogy a csoportos együttléteknek előre meghatározott témája legyen, amelyre a vezető és a tagok készülhetnek. Több csoport esetén is legyen egységes a téma és annak előkészítése is. Ez biztosítja, hogy a csoportok nem izolálódnak, hanem a gyülekezet egységét erősítik.

A csoportok létszáma a helyi körülmények függvénye, de leghatékonyabb ha 8 - 15 fő között mozog. Lehet 15 főnél nagyobb létszámú is, de 20-nál több már nehezen válik szoros közösséggé.

Ha a csoportos együttlét az imaháznál van legegyszerűbb a kor szerinti csoportosítás. Ne legyen azonban az elosztás merev és jó ha a férj és feleség ugyanabba a csoportba tartoznak. - Alakulhat csoport szolgálati terület szerint is, bár az ilyenfajta elkülönülés - hosszú távon - nem mindig kedvező. Ha a csoportos együttlét házaknál van az természetes, hogy lakóhely szerinti a csoportba való tartozás.

A gyermekek csoportjaira fokozottan kell figyelniük. Speciálisan képzett vezetőkre van szükségük. Jó, ha a csecsemőknek is szervezünk - megfelelő gondozókkal és felszereléssel - csoportot ill. foglalkoztatót, hogy a szülei is résztvehessenek a saját csoportjuk közösségi alkalmán. A gyermekcsoportok témája lehet eltérő a gyülekezet többi csoportjának témájától. Ha a csoportok összejöveteleiket nem az imaháznál, hanem házaknál tartják, akkor is jó ha a gyermekek vasárnapi iskoláját az imaház helységeiben tartják meg. Ezáltal a gyermekek megszeretik és megszokják a gyülekezetet és az imaházat is.

Arra kell törekedni, hogy minden csoportnak legyen egy felelős vezetője, de legalább 1-2 helyettese is. Így nem jönnek zavarba ha valamelyikük hiányzik. Jó ha a vezető igénybe veszi rendszeresen a helyettesek szolgálatát akkor is amikor ő is jelen van.

IV. A csoport-közösség belső élete

1. A csoportos együttlét alkalmai

Bárhol és bármilyen időpontban tartja is a csoport összejöveteli alkalmait nagyon fontos a pontos megjelenés. Az istentiszteleten is zavarnak a későn jövők, de a beszélgető közösséget különösen zavarják.

Az alkalmat a vezető imájával kezdje el.

A csoport tagjai ismerjék meg jól egymást. Egymás hétköznapi gondjait, a lelki harcokat, hiányokat és örömeit, szóval mindazt ami életünket leginkább jellemzi és foglalkoztatja. Gyakori jelenség, hogy olyanok, akik a gyülekezetben hétről-hétre találkozunk nagyon keveset tudunk egymásról. Így nem valósulhat meg, hogy "egymás terhét hordozzátok" /Gal 6:2/. Az ismerkedés azzal kezdődjön, hogy a csoport első alkalmán részletesen mutakozzon be mindenki. Bölcs tapintattal tegyünk fel kérdéseket is a bemutatkozónak. Ha a csoportban új tag - vagy látogató - jelenik meg tartsuk természetesnek a bemutatkozását. Azzal vállal közösséget a csoporttal és a csoport is vele, ha ez megtörténik. Egyeseknek pillanatnyilag kellemetlen ez a bemutatkozás, de aztán ők is rájönnek, hogy éppen ezzel oldódtak fel és nem maradtak "idegenek" a csoportban.

Fontos, hogy a vezető tegyen "számbavételt", vagyis nézzen körül, ki hiányzik a csoportból. A hiányzás sohase legyen közömbös. /Miért hiányzik? Beteg? Elutazott? Lelkileg sérült, lazít, kényelmes?/

Legyen mindenki fontos a csoport számára... Ítékezés nélkül állapítsuk meg a hiányzást és többszöri hiányzás esetén vállalja valaki, hogy, meglátogatja az illetőt.

A számbavétel után következzen az igei foglalkozás. /Külön fejezetben foglalkozunk azzal, hogy ez miként történjék/

Az Igéről való beszélgetés során már általában kialakulnak az imatémák. Mielőtt azonban az imaközösség elkezdődne össze kell gyűjteni a személyes imakéréseket a jelenlévők részéről. Az imák ne "hivatalból elhangzó, jól megfogalmazott" imák legyenek. /Erről is külön szólunk/ Fontos, hogy az imaközösség után maradjon idő a kötetlen közösségi beszélgetésre. Itt táruljanak fel a személyes, vagy családi gondok, terhek, harcok, sikerek, örömeik és kudarcok. Itt kerüljön elő a csoport missziós programja, látogatásokról beszámoló, közös kirándulás terve, stb. Ha van idő nagyon hasznos a végén újra imaközösségben összefogni a felmerült problémák jegyében.

A csoport - különösen a vezetők - fegyelmezettségén és jó hozzáállásán múlik, hogy a rendelkezésre álló időt jól beosztva lehetőleg mindezekre minden alkalommal sor kerüljön. Ugyanakkor hangsúlyozni kell, hogy a vezető mindenekfölött a Szentlélekre figyeljen! Előjöhethetnek olyan rendkívüli

események /pl. valakinek az összetöretése, bűnbánata, vagy világosságra hozott lelki harca stb./ amelyek felborítják a megszokott rendet. Ilyenkor a Szentlélekre figyelve az egész csoport fogjon össze a felmerült probléma megoldására. Fontos azonban, hogy az ilyen rendkívüliből ne legyen rendszeresség.

2. Igetanulmányozás a csoportban.

Az igitanulmányozás teremti meg a csoportos foglalkozás lelki légkörét, elmélyíti igei ismeretünket, általa a Szentlélek formál bennünket és gondolatokat ad a gyakorlati tennivalókra nézve. Mondhatni hát, hogy a csoportos együttlét el nem hagyható fontos része.

Az igitanulmányozást az arra felkészült vezető vezesse be. Bevezetésében ismertesse a kijelölt ige történelmi, földrajzi, szövegi összefüggéseit - az igei szöveg témáját és azokat a problémákat, kérdéseket, amelyeket az igei szöveg érint. Ez utóbbiakat úgy kell fogalmazni, hogy kérdéseket támasszon a csoport tagjaiban. Lényeges, hogy a vezető ne prédikáljon, hanem támasszon érdeklődést és indítsa el a beszélgetést. A bevezetés legyen rövid - pl. ha 20 perc van az igei beszélgetésre, a bevezetés ne legyen 3-4 percnél több.

A beszélgetést a vezető provokáló kérdései vezessék be. A vezető legyen ura és irányítója az igei beszélgetésnek. Az igeről való beszélgetésben ügyeljünk a következőkre:

/1/ Maradjon a beszélgetés a témánál!

/2/ Adjunk helyt az olyan személyes élmény elmondásának amely a témával összefügg...

/3/ Senki se beszéljen hosszan. Ha valaki mégis ezt tenné finoman le kell állítani.

/4/ Ha valaki más irányba vinné a beszélgetést bölcsen vissza kell irányítani a témához...

/5/ Amikor eleven és építő eszmecsere alakul ki - ha az idő engedi ne állítsuk le.

/6/ Ha valaki kérdést tesz fel az igei szöveggel kapcsolatosan - vagy más témában - ne mindig a vezető válaszoljon, örüljön annak ha mások jó választ adnak.

/7/ Ha fontos igei igazságokat mond ki valaki, azt ismételjük meg, hogy hangsúlyossá legyen.

/8/ A beszélgetés ne maradjon elméleti síkon. Ügyeljünk arra, hogy legyen alkalmazás a gyakorlati életre.

/9/ Lehetőleg mindenki szólaljon meg. A tartózkodókhöz lehet kérdést feltenni, de erőltetni nem helyes a megszólalást.

/10/ Ha valaki igeellenes, vagy helytelen látást ad elő, finoman - bántás nélkül - de tisztázni kell a kérdést és világossá kell tenni a biblikus helyes álláspontot. /Felelősök vagyunk egymásért is, és a helyes igei látásért is/

3. Imaközösség a csoportban

Minden csoportos alkalom fontos része legyen az imaközösség - esetleg többször is. Az imaközösség legyen eleven, friss forrást fakasztó, az Atya trónjáig eljutó imák egybekapcsolódása, melyek a kegyelem tiszta és szabad levegőjében magasra emelnek és Szentlélekkel való beteljesedést munkálják. /Csel. 4:31/

Hogy ez megvalósuljon ügyelnünk kell a következőkre:

Először lássuk milyen ne legyen az imánk:

- Ne legyen megszokott formákhoz kötött /Ne a megszokott kifejezéseinket ismételjük/
- Ne legyen hosszú /Jézus minta-imájának áhítatos elmondása 35 másodpercet vesz igénybe/
- Ne akarjunk egy nyilvános imában mindent elmondani. /Erre a titkos kamrában van módunk/
- Ne emberekhez szóló prédikáció legyen.
- Ne akarjuk imánkban Istent kioktatni.
- Ne kívánság listát adjunk elő.

Hanem legyen az imánk:

- Isten dicsőítése és imádata
- Szívünk őszinte kitárulkozása hálában, bűnbánatban és könyörgésben.
- rövid - egy ima csak 1-2 témát érintsen -
- Istenhez szóló /Mélyen átélve, hogy Istennel beszélek/
- a mások imájához kapcsolódó
- Jézusra tekintő, váltságára épülő, nevében szóló /Nemcsak nevére hivatkozó/
- Hittel az Igére hivatkozó

- a Szentlélek indítására és késztetésére figyelő.

Egy imaközösségi alkalmon - ha valakit a Lélek arra készítet - többször is be lehet kapcsolódnia az imádkozásba. A csoportos alkalmon az ima, az imaközösség kezdeményezése legyen nagyon a Szentlélek szabadságában és irányítása alatt. Pl. Ha a beszélgetésben egy bűnvallás, vagy egy mélyen érintő téma hangzik el, azonnal meg lehet szakítani a beszélgetést és imaközösségben forni össze, vagy megkérni valakit /valakiket/ a konkrét problémában imára. Utána aztán lehet folytatni a beszélgetést.

4. Egymás befogadása

Pál apostol a Rómában élő hívőknek írja:

"Fogadjátok be egymást, miképpen Krisztus is befogadott minket az Isten dicsőségére" /Róm. 15:7/

Emberi adottságunkra, természetünkre és karakterünkre nézve valamennyien különbözünk egymástól. Jó közösség csak úgy jöhet létre emberek között, ha ezt a különbözőséget tudomásul véve fogadjuk be egymást. Isten szeretete képesít erre minket. "Szívünkbe áradt Isten szeretete a nekünk adatott Szentlélek által" - írja a Róm. 5:5 verse. Ha a Szentlélek tényleg betölthette szívünket Isten szeretetével a csoportban lévők különbözősége inkább gazdagsággá lesz, mint egymástól elválasztó tényezővé. A csoport tagjai közt lesz csendes, tartózkodó és szemlélődő, a másik mindig, mindenbe hozzászóló, van, aki mindig kesereg valamin és olyan is, aki mindig humorizál és jókedvű... Van, aki mindig új ötlettel, meglátással áll elő, és olyan is aki mindenben kételkedik és fél az újtól... A jó közösségben Isten kimunkálja, amit az apostol így ír: "Viseljétek el egymást és bocsássatok meg egymásnak, ha valakinek panasa van valaki ellen: ahogyan az Úr is megbocsátott nektek, úgy tegyetek ti is. Mindezek fölé pedig öltsetek fel a szeretetet, mert az tökéletesen összefog mindent" /Kol 3:13-14/

Egymás befogadása jelenti azt, hogy tudatosan igyekszem megismerni testvéreim lelki, anyagi és minden más problémáit. Szeretettel magaménak vállalom gondjaikat, terheiket, örömeiket, lelki harcaikat, győzelmeiket és kudarcaikat. Szívesen beszélünk és imádkozunk együtt mindezekekről és a jövőre vonatkozó tervekről. Életünkben sokkal több a hétköznapi, mint az ünnep. Egymás befogadásában az a Krisztusban való közösség valósul meg egymással, melyben a hétköznapi, egyéni, munkahelyi, családi és gyülekezeti problémái, gondjai, örömei és tervei válnak közössé. Ez a közösség egymással több mint baráti = testvéri közösség ez a Krisztusban, mely meghitt imaközösségben kapcsol össze együtt az Úrral.

Az egymással való közösség elmélyítése és ápolása időt, odaszánást igényel a

csoportos alkalmakon kívül is egymás meglátogatása által. Fontos, hogy egymásnak a látogatása ne vendégeskedéssé silányuljon, hanem maradjon elsősorban a lelki közösség gyakorlása. Az is természetes, hogy a csoporton belül nem lehet mindenkivel egyforma mélységű a közösségünk. Jézusnak is volt a 12-es tanítványi csoporton belül olyan - vele együtt - 4 tagú kis csoportja, akikkel szorosabb közösséget ápolt /Péter, János és Jakab/

Egymás befogadása úgy valósul meg ha 1Ján 1:7 verse szerint mindannyian "világosságban járunk".

5. Egymás lelki gondozása

Egymás megismerése és Krisztus szeretetében való befogadása nyomán feltárulnak előttünk a testvéreink életében lévő lelki terhek, rendezetlen múltak, régi vagy új sebek, sérelmek, megkötöttségek, gyógyulásra szoruló kisebb - nagyobb problémák... Krisztus szeretete és bennünk lakozó Szentlélek - ezeknek láttán - arra késztet, hogy végezzünk egymás felé papi szolgálatot. Hiszen mi valamennyien "választott nemzettség, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép" vagyunk /Péter I. 2:9/, és felelősök vagyunk egymásért... Arra vagyunk elkötelezve, hogy "Egymás terhét hordozzátok és úgy töltsétek be a Krisztus törvényét" és "még ha előfogja az embert valami bűn, ti lelkiek igazítsátok útba az olyant szelídségnek lelkével" /Gal 6:1-2/ - mondja az apostol...

Krisztus szeretete nemcsak felelőssé tesz bennünket egymásért, hanem alkalmassá is formál arra, hogy szolgáljunk egymás felé, segítsük egymást gyógyuláshoz és további épülésben. Ebben a lelkigondozói szolgálatban vegyük figyelembe a következőket:

/1/ A lelkigondozói beszélgetést egész szűk körben, leginkább négyszemközt végezzük...

/2/ Sohase vájkálj testvéred életében, ne erőlted a bűnvallást, vagy a kitárulkozást, de ha valaki nálad segítséget keresve nyílik meg, tekintsd azt szent és felelősségteljes szolgálatnak.

/3/ Amit valaki négyszemközt vallomásként elmondott maradjon az Úr előtt kettőtök titka

/4/ Azonosulj azzal aki kitárja előtted a szívét, akár bánatban, akár örömben. Terhe, fájdalma vagy öröme legyen a tied is.

/5/ Ha valaki nehéz nyomorúságát tárja fel előtted a Szentlélek világosságában mérd fel és igyekezz meglátni a baj forrását. Honnan származik?

Saját hibájából, tévedéséből ill. bűnéből, vagy rosszindulatú emberektől, esetleg mulasztásból? A baj forrása meghatározza a terápia módját.

/6/ Bűnbeismerés és őszinte bűnbánat nélkül nincs bűnbocsánat és gyógyulás. Ha tehát bűnről van szó nem helyes mellébeszélni, hamis vigasztalást adni /lásd Jézus beszélgetését a Samáriai asszonnyal/. Bűnbánatot csak a Szentlélek munkálhat valakiben, de mi is lehetünk a Lélek eszközei.

/7/ A bűnbánatra jutott embernek meg kell mutatni a megoldást, hogy a bűn megvallása által Jézus Krisztus váltsága alapján azonnal bocsánatban részesül /I. Ján. 1:7-9/ Ha valaki őszinte összetöretésében megvallotta bűnét: az Igére, Jézus Krisztus nevére és váltságára hivatkozva lehet hirdetni számára bűnei bocsánatát. /Ján. 20:23/

/8/ A lelki beszélgetéshez mindig tartozzon hozzá az együttimádkozás, hittel és szeretetben egybeforrva.

/9/ Tekintsük kiváltságos szolgálatnak és nagy felelősségnek, ha valaki tanácsért fordul hozzánk... Fontos, hogy a Szentlélekre figyelve - az Igével összhangban levő tanácsot adjunk. Nincs olyan kényszerhelyzet, amely igeellenes lépésre, vagy cselekvésre adna lehetőséget...

/10/ Ha valakin nem tudunk segíteni, legyünk elég alázatosak ezt elismerni és olyan testvérhez /talán vezetőhöz/ irányítsuk, aki talán segíthet. A lelki gondozás szolgálatában Isten a csoport valamennyi tagját jó eszközzé tudja tenni egymás felé. A legnagyobb felelősség mégis ezen a téren is a csoport vezetőjén és helyettesein van... Ha pedig nehéz lelki gondozói problémák merülnek fel jó ha azt megosztjuk a lelkipásztorral.

Különös lelki gondozói feladat a betegek lelki gondozása és látogatása. A betegség minden ember számára próbatétel. Ilyenkor több szeretetre, figyelmességre szorul minden ember. A csoport közössége nagyon alkalmas arra, hogy a beteg maga mellett érezze a közösség szeretetét, hitét és imáját és ezek által a mennyei Atya gondoskodó szeretetét.

Ha beteget látogatunk fontos, hogy előre kérjünk el az Úrtól egy Igét, amelyet üzenetként és vigasztalásul olvassunk el. Betegségben gyakran fogékonyabbak vagyunk Isten üzenetének befogadására. Fontos azonban, hogy a vigasztalás és a kegyelem szavait vigyük a beteg számára. Gondoljunk arra, hogy Isten magával a betegséggel beszélget vele, esetleg megítéli bűneit. Előfordul, hogy a beteg Isten ellen zúgolódik betegsége miatt. Ilyenkor rá lehet mutatni, hogy Isten mindent javunkra munkál. /Róm 8:20/

Betegek látogatásakor ne csak a testi betegségről beszéljünk - hanem

tereljük a beteg figyelmét a lelkiekre. Óriási felelősség, hogy az elköltözéshez közeledő beteg elkészüljön, az Úrral és emberekkel való kapcsolatát rendezze el. Ebben finoman, de határozottan legyünk segítségére. Ne tápláljunk hamis reményeket a betegben. Imában bízunk Isten kezére.

A csoport hordozza imában a csoporthoz tartozó beteget és ha földi dolgaiban szorul segítségre legyünk erre készek.

A csoportban imádkozzunk a betegekért név szerint, imádkozzunk velük is amikor meglátogatjuk őket.

Arra is ügyeljünk, hogy a betegnél - se a kórházban, se az otthonában ne maradjunk sokáig. Ne váljon fárasztóvá látogatásunk.

6. A csoport evangelizációs szolgálata

Minden újszövetségi gyülekezetnek elsőrendű feladata az evangelizálás, a lélekmentés. A kis csoportok ezen a területen a gyülekezet kinyújtott karjai.

A csoport - ha meleg légkör és közvetlenség uralkodik benne - nagyon alkalmas a lélekmentésre.

Ha egy érdeklődőt elhívunk a csoportba itt könnyen feloldódik a beszélgetésben, majd imában sokkal hamarabb megszólal mint, ha csak a gyülekezeti istentiszteletre jár /ahol mindenki hallgat, csak egy ember beszél/. Legyen hát törekvésünk elhívni vágyakozókat a csoport alkalmaira.

A csoportban időnként legyen külön téma az, hogyan vezethetünk embereket Jézus Krisztushoz.

A csoport minden tagját meg kell terhelni azzal a felelősséggel, hogy ez minden hívő embernek személyes feladata! Osszuk meg tapasztalatainkat arról, hogyan lehet és kell kezdeményezni beszélgetést, majd bizonyágtevést addig ismeretlen személyekkel. Nem kevésbé arról is hogyan tegyünk bizonyágot olyanoknak, akik talán már régen ismernek minket, de sohasem beszéltünk még nekik Jézusról.

Helyes módszer a csoport alkalmain a lélekmentés szolgálatában a következőket tenni:

- Mindenki nevezzen meg 1-2 olyan személyt, akiket ismerősei közül az Úrhoz szeretne vezetni. /Ez a megnevezés ráterheli lelkünkre a felelősséget értük/

- Imádkozzunk rendszeresen az illetőkért a csoport imaközösségén is.

- Számoljunk be a csoportban, hogyan tudunk kapcsolatot teremteni a megnevezett személyekkel és bizonyágot tenni nekik.

- Hívjuk meg az illetőt a csoport alkalmára.

A csoport tagjai és különösen vezetői legyenek leleményesek és több más módot is találjanak arra, ahogyan a csoport a lélekmentésben eredményes szolgálatot végezhet.

Pl. Helyes az érdeklődő látogatót meghívni a lakásunkra, vagy felajánlani a látogatást náluk. Fontos, hogy az ilyen családi beszélgetésen a jó és meleg emberi közösség létrehozása legyen az elsődleges cél... Azután bölcsen vigyük át a témát a lelkiekre, az evangéliumra.

Ne legyünk erőszakosak. Helyes az esetleg felmerülő problémákban - ha tudunk - segítséget nyújtani: pl. munkahely keresés, betegápolás, gyermekre vigyázás, stb. Pénzsegély, vagy pénzkölcsön nyújtásával legyünk nagyon óvatosak. Nemcsak az esetleges visszaélés elkerülése végett, hanem azért is, mert ezáltal rossz irányba tereljük az illető gondolkodását. /Mindannyian hajlamosak vagyunk arra, hogy esetleges anyagi szempontok elnyomják a lelki érdeklődést.

7. A csoport különleges alkalmai

A csoport - a gyülekezet missziós programjaival összhangban - szervezzen különleges alkalmakat, melyek által az egymással való közösséget és a csoport evangelizációs szolgálatát munkálhatják. Ilyenek pl. a gyülekezet valamely tagjának építkezésén való közös segítő részvétel, a csoport tagjának kertjében - különösen ha az illető erre rá is szorul - közös segítő munka vállalása. Tehát valamilyen segítő munkavégzés a csoport vállalásában...

Elmélyíti a közösséget, ha a csoport valamelyik tagja meghívja otthonába a csoportot valamilyen különleges alkalomból /pl. születésnap/. Fontos azonban, hogy ilyenkor ne a fényűző vendéglátásra kerüljön a hangsúly, hanem a lelki közösség gyakorlására.

Nagyon hasznos és a csoport tagjainak a gyermekeire lehet jó hatással olyan közös kirándulás szervezése, amelyen a csoport tagjai családjaikkal együtt vesznek részt.

Mindezeknél talán még építőbb és hasznosabb a csoport lelki elmélyülése és missziós aktivitása szempontjából közös missziós feladatok vállalása. Pl. misszióút vállalása, vagy akár rendszeres missziós támogatás /igeszolgálat, bizonyágtevések/ vállalása elerőtlenült, vagy éppen induló kis gyülekezetek felé. A gyülekezetben lévő és rászoruló beteg mellett rendszeres szolgálat vállalása /ápolás, takarítás stb./

Ha a Szentlélekre figyelünk új és új ötleteket fog adni olyan közös alkalmak,

missziós feladatok szervezésére, amelyek által a csoport tagjai hasznos szolgálatot végeznek, másoknak és önmaguknak értelmes örömet szereznek és egyúttal az egymással való közösséget is elmélyítik.

8. A csoport és a gyülekezet

Minden kis csoport a Krisztus testét képező gyülekezetnek a szerves része... A csoport kis közösségében való működés az egész test egységét erősíti és közös célját munkálja... Éppen ezért legyünk figyelemmel a következőkre:

- A csoport tagjai vegyenek részt - amikor csak tehetik - a gyülekezet alkalmain és különféle szolgálatában /istentisztelet, énekkar, vezetőség stb/

- A csoport foglalkozásán a közös Ige legyen az igei beszélgetés alapja...

- A csoport imaközösségén az imatémák öleljék fel a gyülekezet közös problémáit, missziós céljait, a csoporton kívüli betegeket is, stb.

- A gyülekezet közös missziós vállalkozásait /evangélizáció, építkezés, stb./ a csoport tegye magáévá és beszéljék meg, mit tehetnek a siker, a gyümölcsözés érdekében...

- Ha a csoport szolgálata által valaki a megtérés útjára lép, irányítsák a lelkipásztort és a barátok bibliaórája felé.

- A csoport vállaljon és kérjen lehetőséget arra, hogy közösségi életéről, missziós tevékenységéről időnként beszámoljon a gyülekezetnek.

- Legyen folyamatos cél, hogy a csoport tagjai bizonyoságtevő szolgálattal gazdagítsák a gyülekezet istentiszteleti alkalmait.

- A csoport tagjai számára a csoport és a gyülekezet egy és ugyanaz, ugyanis ők a gyülekezeti életüket a csoport szoros közösségében élik meg. /Pl. a szív, a gyomor, a láb szerves része a testnek, noha különálló működése van. 1Kor 12:14-20/

V. A csoport-közösség vezetője /vezetői/

A csoport-közösségek eredményes és gyümölcsöző működésének legfontosabb kulcskérdése: a jó vezető. A siker a legnagyobb mértékben azon múlik, hogy vannak-e a Szentlélek kenetét hordozó vezetők, akik önzetlen és alázatos odaszánással igazán szívügyüknek tekintik, hogy a csoport tagjai az Úrral és egymással való szoros közösségre jussanak és együttesen növekedjenek az ismeretben, az imaéletben és a lélekmentés szolgálatában. Akiknél a csoport vezetése nem szereplés vagy tisztség, hanem Krisztus iránt való engedelmisségben és az emberek felé táplált szeretetben végzett szolgálat.

1. A vezetők kiválasztása, nevelése és felkészítése

A legtöbb gyülekezet és lelkipásztor arra hivatkozva nem kezdeményezi a kiscsoportos közösséget, hogy nincsenek alkalmas vezetők. Tudomásul kell vennünk, hogy nem jönnek sehova a Mennyből angyalok erre a szolgálatra. Emberek kellene! Elsősorban a lelkipásztorok és a gyülekezet-vezetők feladata, hogy megtalálják, neveljék és felkészítsék a csoportok vezetőit. Nyilván azok közül, akik a gyülekezetben vannak, illetve a szolgálatunk által, Isten kegyelméből megtérnek. Jézus misszióparancsában erre kötelez: "Tegyetek tanítvánnyá minden népet ... tanítva őket" /Máté 28:19-20/ Pál tanácsa: "Amit tőlem hallottál ... add át megbízható embereknek, akik mások tanítására alkalmasak" /2Tim 2:2/ Kényelmes /és felelőtlen/ álláspont azt elvárni, hogy saját odaszánt erőfeszítésünk nélkül csak úgy valahonnan legyenek szolgálatra kész és alkalmas emberek. A legtöbb gyülekezetben azzal kell és alkalmas kezdeni a kiscsoportos közösségek előkészítését, hogy munkáljuk emberek odaszánását erre a szolgálatra, majd neveljük és készítjük fel őket a szolgálatra.

Hogyan válasszuk ki az alkalmas vezetőt?

/1/ Isten választja ki őket. Nekünk csak fel kell ismerni Isten választását. Illetve munkálnunk kell azt, hogy kitűnjék, kik azok, akiket Isten hív a szolgálatra.

/2/ Tartanunk kell - többször! - olyan evangélizációt /felkent szolgálat tevőkkel/ amikor nemcsak megtérésre hívjuk az embereket, hanem a szolgálatra való odaszánásra is felszólítunk /előhívunk/ hívőket.

/3/ Tanítványsági tanfolyam formájában rendszerezett és elmélyült tanításban kell foglalkozni azokkal akik kinyilvánították a szolgálatra való odaszánásukat. Ilyen tanítványsági tanfolyam tartására kiválóan alkalmas

anyagok magyar nyelven is elérhetők /Pl. (Kolossé) 2:7 sorozat, Evangelizálás és Tanítványság, Tanítványság 12 füzet, Avery T Willis: Tanítványság, stb./

/4/ Ezek a tanítványsági tanfolyamok általában gyakorlati feladatokat is előírnak. Nagyon fontos ezeknek az elvégzése és elvégeztetése. Nemcsak elméleti tudást kell elsajátítanunk, hanem a gyakorlatban is be kell állnunk /illetve be kell állniuk/ a lélekmentés szolgálatába.

/5/ Akkor is vállalnunk kell ennek a tanítványsági tanfolyamnak a tartását, ha egy gyülekezetben /ill. körzetben/ csak 1-2 személy akad aki kész részt venni rajta. /Isten hatalmas jelentőségű műveit is kicsinyben kezdte: az egy Ábrahámot hívja el és neveli - Mózeszt 80 évig készíti fel a szolgálatra, Jézus egy elhagyott istállóban jött közénk, stb./

/6/ Az alkalmas és szolgálni kész embereket el kell segíteni olyan konferenciákra, más gyülekezetekben tartott alkalmakra, amelyek felkészülésüket munkálják.

/7/ A szolgálatra kész és készülőkkel ki kell alakítani jó ima és lelki-közösséget, hogy egymás hite által növekedve és szeretet-egységben végezzék szolgálatukat.

A szolgálatra odaszánt és felkészülő emberek lehetnek férfiak, nők, fiatalok vagy idősek, egyszerű tagok, vagy a gyülekezet vezetői. Azok akik buzgó odaszánással előálltak és vállalják a felkészülést és aztán hűséggel végzik a szolgálatot. Ezeket nem a gyülekezetnek kell megválasztania, vagy valamiféle többségi szavazással megbízni a szolgálatra, hanem - ha odaszánásuk és engedelmes, megszentelt életük azt igazolja, hogy a Szentlélek kenete van rajtuk - a gyülekezet örömmel ismerje el, esetleg erősítse meg őket a szolgálatban. Tehát a kiválasztás Istentől való legyen (!), amelyet a szolgálatra való odaszánás, a felkészülésre való készség és a hűséges helytállás igazol.

2. A csoportok vezetői vegyék figyelembe a következőket:

/1/ A vezető minden alkalommal készüljön fel nagyon komolyan a megadott igei szöveg tanulmányozásával. Ha teheti használjon ehhez megfelelő segédkönyveket, kommentárokat, de legfontosabb az imában való felkészülés legyen.

/2/ Az adott igei szöveg tanulmányozása során legelőször azt lássa meg amit személyszerint neki mond Isten az Igében.

/3/ Az igei foglalkozást a vezető bevezetője indítsa el. A bevezetőben a bibliai szöveg földrajzi, történelmi, irodalmi és szövegi összefüggéseire és vonatkozásaira mutasson rá és a szövegből feltárható témák fontosságát hangsúlyozza... A bevezető ne legyen 3-4 percnél hosszabb.

/4/ A vezető egész magatartása legyen közvetlen és természetes. Őrizkedjen a pátosztól, a kenetteljes hangnemtől.

/5/ A vezető már előkészületben készítsen elő a szöveggel kapcsolatosan olyan kérdéseket, amelyek a megválaszolásra ösztönöznek.

/6/ Csak irányítsa a beszélgetést, ne prédikáljon.

/7/ Ne tegyen fel több kérdést egyszerre

/8/ A kérdéseket /és magyarázatot is/ a csoportban levő leggyengébb igei ismerettel rendelkező szintjén kell megfogalmazni. Így mindenki meg fogja érteni.

/9/ A kérdések először az igei szöveggel kapcsolatosan átfogó ill. általános kérdések legyenek, majd a részletekre menő konkrétabb kérdések kerüljenek sorra.

/10/ A kérdések lehetőleg vezessenek el a személyes, családi, a hétköznapi problémákhoz.

/11/ Ne csak a vezető tegyen fel kérdéseket, adjunk helyet annak, hogy a csoport tagjai is tegyenek fel kérdéseket.

/12/ Ne a vezető válaszoljon minden kérdésre! Adjunk helyet annak, hogymások válaszoljanak. Örüljünk annak, ha a csoport egy-egy tagja mond ki egy jó választ, egy fontos igazságot.

/13/ A beszélgetésben előkerült fontos igazságokat a vezető ismételje meg, hogy biztosabban megmaradjon.

/14/ Senkit se akadályozzunk abban, hogy szóljon, kérdezzen.

/15/ Ne engedjük azt meg, hogy a beszélgetésben mindig néhány állandóan szólni kész "szóvivő" beszéljen. Finoman állítsuk le az ilyent, hogy mindenki szóhoz jusson.

/16/ Ne féljünk a csendtől... vagyis ha nem szól senki... ilyenkor tegyünk újabb kérdést, vagy javasoljunk imaközösséget.

/17/ Ha valaki nyilvánvalóan helytelen, igeellenes látást képvisel akkor is meg kell hallgatni, de nem lehet annyiban hagyni ill. elhallgatni. Szelíden, szeretettel, de ki kell nyilvánítani a helyes igei látást. Jézustól tanulhatjuk, hogy sohasem kereste, de - ha kellett - vállalta a vitát. /Lásd. Ján. 5-6-7-8 fejezetét/ A csoportos igetanulmányozásnak egyik célja éppen az is, hogy tiszta, Szentlélek szerinti igei látásra és a lényeges kérdésekben egységre jussunk.

/18/ A vezető ügyeljen a csoportos alkalmak időbeosztására. Jusson idő jó elosztásban mindenre. Ne maradjon el a "számbavétel" /ki hiányzik? ki beteg? stb./. Ez nevel arra, hogy fontosak vagyunk egymás számára... Az igei foglalkozás, az imaközösség és a közösségi beszélgetés legyen megfelelő egyensúlyban. Ügyelni kell arra, hogy ne formák és rendszabályok, hanem a Szentlélek szabadsága uralkodjon, mégis bizonyos bátorság, határozottság és bölcsesség is kell ahhoz a vezető részéről, hogy "ne csúszunk ki az időből", hogy az egyes csoportos alkalmak az Igében, az imában és az egymással való közösségben elmélyítsenek, gazdagítsanak és így vonzóak legyenek a csoport tagjai számára.